

[Bertel Haarder]

hellere bruge pengene til at få noget rentabelt privat produktion i gang, som kan sælges til udlandet, eller som kan konkurrere med importerede varer. Det er vores strategi, og derfor har vi været nødt til at være stærkt kritiske over for dele af den socialdemokratiske beskæftigelsesplan.

Til finansministeren vil jeg sige, at vi er glade for, at han har bemærket, at dér, hvor vi i vores udgiftsreformforslag ville spare 6,6 mia kr. i 1981, er vi nu med vore ændringsforslag kommet op på at ville spare 8,2 mia kr. Det viser, at vi kan følge med udviklingen, modsat regeringen, for hvem det jo er gået sådan, at da den fremsatte sit finanslovsforslag, var underskuddet 16,3 mia kr., men nu er underskuddet blevet 21,1 mia kr. Tænk, om regeringen på samme måde var i stand til at justere sine spareforslag opad og følge med, modsat den forpustede måde, hvorpå man i dag kommer længere og længere bagud i forhold til problemerne.

Finansministeren nævnte endnu en gang, at næsten halvdelen af venstres spareforslag, som vedrører arbejdsministeriet, kan finansministeren i hvert fald ikke støtte. Jeg vil gøre opmærksom på vedrørende de 2 mia kr., at det drejer sig om at øge selvfinansieringen i arbejdsløsheds-kasserne som foreslået af de økonomiske vismænd. Det drejer sig om at sænke garantibetalingen for de unge, som foreslået af de økonomiske vismænd. Det drejer sig om at sætte lønnen på beskæftigelsesprojekter for unge en smule ned som foreslået af statsministeren. Og det drejer sig endelig om at spare 400 mill. kr. efter 3 måneders ledighed, et spareforslag, der, sammenholdt med, at der samtidig bliver jobtilbud efter 12 måneder, ikke betyder nogen voldsom levedødsnedgang for de pågældende, men det er til gengæld noget, som begrænser arbejdsløsheden så at sige i begge ender.

Finansministeren citerede mig for udtalelsen om, at i virkeligheden bør ingen besparelse træde i kraft før et år efter, at den er vedtaget. Den udtalelse vil jeg gerne stå ved, og hvis finansministeren støtter den, så er finansministeren jo også nødt til at støtte vores forslag om, at vi vedtager flerårige budgetrammer herinde. Det er faktisk finansministeren, der ikke ville gå med til det, så hvis ministeren virkelig er enig, så lad os dog gøre det på den måde, at vi i meget bedre tid træffer beslutning om besparelserne. Så læn-

ge finansministeren ikke vil gå med til det, hvad vil han da at venstre skal gøre, hvis vi vil markere, hvor vi vil spare? Hvordan kan vi ellers gøre det, når vi, når vi fremsætter vores forslag til budgetrammer, får at vide af finansministeren, at de er jo alt for luftige og ukonkrete, på trods af at de fylder 25 A4 sider? Ja men så er vi da nødt til at konkretisere det, og hvornår skal vi gøre det, hvis ikke vi skal gøre det ved denne lejlighed?

Hvad tjenestefriheden angår, vil jeg takke finansministeren for svaret. Jeg kan forstå, at der under alle omstændigheder, uanset hvordan det går med overenskomstforhandlingerne, om der bliver en ny forlængelse, eller hvad der bliver, bliver en ændring i overensstemmelse med det, som rigsrevisionen og statsrevisorerne har anbefalet. Jeg vil i og for sig godt have en bekræftelse på, at det skulle forstås sådan, at der sker en ændring, uanset hvad der sker.

Så vil jeg til slut sige til finansministeren, at dette med at stille det op på den måde, at på den ene side har vi venstre og de konservative og andre, som siger, at vi skal spare, hvad finansministeren kalder urealistisk meget, og på den anden side har vi VS og SF, som vil ud af NATO og EF osv., hvormed han vil antyde, at han selv står på forstandens brede landevej, det billede duer ikke. Den sparepolitik, vi har lagt op til, er meget bedre i overensstemmelse med finansministerens egne økonomers beretninger og med al økonomisk sagkundskab, man har her i landet og for øvrigt også i udlandet, så vi kan aldeles ikke finde os i, at man på den måde bare siger: nå ja, så er der nogle, der mener det modsatte på den anden side, og så står vi nok på det rigtige sted. Nej, det gør finansministeren ikke.

Jeg vil faktisk godt benytte lejligheden til at takke finansministerens embedsmænd, herunder også finansministeren selv, for de svar og de redegørelser og de analyser, vi har fået i finansudvalget. Det har aldrig været bedre end i år, og det skal der lyde en tak for. I den forbindelse vil jeg også godt takke finansudvalgets sekretariat. Det er ikke redegørelser og analyser, vi mangler, det er politiske beslutninger, men det var jo værre, hvis vi manglede begge dele.

Palle Simonsen (KF):